

O princezně, která se zachránila sama

Luisa Gala

Prolog

A tak jsem byla uvězněna ve věži. Ubíhali dny, měsíce a poté i roky. Jednoho dne, časně z rána jsem však zaslechla dusot kopyt. Mladý princ. Na bílém koni. Ó ano. Na tohle jsem čekala. Princ se rozhlíží. Já příkrčená v přítmi čekám, až uslyším princův dech. Čekala, až uvidím jeho (samozřejmě) modré oči. Jeho (bezpochyby) plavé vlasy a jeho (dokonale) hladkou pleť bez jediné vrásky. Až ho uvidím, v okně své věže, s hlavou mé příšery napíchnutou na meči, až bude v mém okně odhalovat své dokonalé zuby, až za ním bude vlát plášť. Určitě mu skočím kolem krku, budu se smát a brečet štěstím. A on si bezpochyby klekne a políbí mou ruku. A pak políbí mě samotnou. Za chvíli uslyším řev mé příšery a princovi ruce šátrajíc zdi věže. Princ se zjeví v okně a odhalí svůj odzbrojující úsměv. Všechno je tak jak má být. A tak jsem odjela s princem na jeho sněhově bílém koni, vstříc dalším zážitkům. KONEC. Nebo ne? Kéž by. Kéž bych teď nemusela sedět v přítmi a doufat.

Den 106. Už uběhlo 106 dní od toho dne, kdy jsem byla uvězněna mou příšerou. Smířila jsem se však se svým osudem? Ne, to nikdy. Jen jsem věděla, že to tak bude. To ale nebylo smíření. Už dávno jsem přestala doufat, že uslyším dusot kopyt. Tak dávno, že už si ani nepamatuji, že jsem někdy doufala. Vzdechla jsem. Postavila se z mé postele. Další den. Budiž. U zamčených dveří na mě čekal košíček s jídlem. Tak jako vždy. Už 106 dní. Odhrnula jsem šátek, který zakrýval obsah. Hmmm, sladké pečivo. To znamená že je čtvrtek. Kousla jsem do šátečku - obvyklá sladká chuť; jako všechno na tomto místě - dobré, ale ne příliš. Popošla jsem k druhým dveřím. Ty nebyly zamčené. Vedli totiž do knihovny. Do mé knihovny. Možná čekáte, že napíšu, že to bylo jediné místo, kde jsem zapomněla na čas. Mýlíte se. Já unikala z reality pořád. Vstoupila jsem do malé, nepříjemné, kruhové místnosti. Nahmatala jsem stůl uprostřed. Na něm ležela nová svíčka. Vosk ze včera byl pryč. Tak jako každý den. Vytáhla jsem sirky a zapálila svíčku na stolku. Světlo zaplavilo místnost. Usmála jsem se. Nepříjemnost zmizela. Světlo pomáhá. Světlo tiší bolest. Prošla jsem celou místností a poté namátkou vybrala jednu knihu. Petr a Lucie. No ovšem. Ten nehasnoucí příběh. Zbytek dne jsem si četla a přemýšlela o příběhu. Poté jsem si zapsala řádek do svého sešitu myšlenek: „I smrt může být impozantní či bizarní. Tedy pokud umírá hrdinská dívka pod křesťanskou klenbou, a ne ruská carevna na toaletě. Jen papír a tužka. To vše potřebujete k vytvoření nového světa. A taky ořezávatko, samozřejmě....“

Den 151. Dnes jsem se vzbudila s nečekaně s dobrou náladou. To ovšem znamenalo uvařit si šálek čaje. Uvelebila jsem se v křesle a vychutnávala si každou minutu. Tak jako Odysseus po setkání s Kyklopem jsem měla pouhopouhou radost, že jsem. A pověz mi, drahý Odyssee, je něco víc než být vděčný? Nyní i moje myšlenky, jako by byly zasypané cukrem, tak jako můj čaj. Někdo mě objeví, najde a usměje se. A pak budu doopravdy vděčný? Není toto přece cíl? Hledat něco, za co být vděčná? A pak si tu slast vychutnat? A říct to slovo, které je stejně sladké jako můj čaj, to slovo děkuji? Neobměkčí snad každé srdce? A možná i to princovo? Jen ať den ubíhá...Mým posláním je zřejmě čekat. A pak? Pak se dočkat. Ale čeho? Bohužel, mým osudem je to nevědět.

Den 241. Dnešní odpoledne jsem bohužel strávila tak jako každé jiné. S knihou. Jane Eyrová. Připadá mi, že bych se mohla ztratit v její romantice. Ale ne. Kniha má myšlenky. Jane má m myšlenky. Omlouvám se. Jane Eyrová. Velikáni se totiž oslovují celým jménem. A i taková malá dušička jako JANE EYROVÁ může být velikánka. Hrdinka. V každém z nás je velikán. Jen je velikánem (člověkem) po svém, že? Tak jako já, tak jako moje nestvůra, tak jako princ, kterého neznám. Přesto vím, že je člověkem. Přesto vím, že je člověkem po svém. Máme totiž právo na to, být jiní. I když já preferuji originální. Zbytek dne se nesl v chmurnější náladě. Nestvůra se totiž dnes projevovala víc, než mi bylo milé. Ale respektovala jsem ji. Co mi taky zbývalo. Na truc jí jsem se posadila do křesla u okna a poslouchala ji. Nestvůra měla strach. A já se do ní (opět) vcítila. Ale líto mi jí nebylo. Chtěla si jen udržet svého jediného posluchače-pokud nepočítám vyděšené ptáky. Co je to za nestvůru, které jde o to, udržet si strach? Pochyby? Zlost, kterou na ni máme? A bezmoc? Co můžu udělat se svou nestvůrou? Postavit se jí? Rozčlít se na ni? Či ji nadále ignorovat? Prozatím se se spokojím s jednoduchým řešením: podívat se na ni a usmát se. Protože je to taky úžasné stvoření. A protože je to to jediného opravdu můžeme udělat. A já se na ni usmála. Cítila jsem jemné chvění, které mi brnělo na rtech, ale příšera mi úsměv samozřejmě neopětovala. To by pak nebyla nestvůra ale přítel. Smířila jsem se s hodně věcmi. S nestvůrou, s věží, s princem. S velikány. Se zmijí v Malém princí. Každé smíření probíhá jinak. Co se ale nezmění, je konec. Protože na konvi je úsměv. Pamatujte však, že od příšery se ho nedočkáte.

Den 322. Dveře.....klíč před nimi.....a já chvějíc se při pomýšlení, co by se stalo, kdybych je otevřelo.....co.....otázky.....a odpovědi.....? Ne..... pouze skutečnost.....skutečnost, která od základů ovlivní mou malou existenci.....klíč.....vztáhnou k němu ruce.....a pak.....pak někdo zaklepe.....zaklepe na dveře, které jsou otevřené.....princ.....klekne si.....a pak.....Napřímím se; trhaně vydechnu. Další sen. A tak jako ty předešlé vím, jak by skončil. Tím nejhorším slovem na světě, slovem, které se jemně nerozplyne na jazyku, tak jako ty ostatní. Slovo, které je ostré jako břitva. Slovo, které raní. Obzvlášť ty, kteří jsou nuceni ho vyslovit; slovo- obyčejné prosté slovo - a stejně dokáže měnit - a ne jenom životy. Dokáže dávat i brát. A někdo ho vysloví bez mrknutí oka. Ten člověk má můj vřelý obdiv. Já tak statečná (či lhostejná...?) nejsem. Já to slovo nedokážu "jen tak" vyslovit. Ale pro vás, pro vás se odhodlám. To slovo, ten prostinký okamžik, kdy se vám tak líně převaluje na jazyku - ten dokážu pojmenovat. Protože jakmile strach dostane jméno, už to není strach. Je to pouhopouhý nepřítel. Nádech.....výdech.... Strach. Slovo. Slovo ano. Můj nepřítel. Omlouvám se všem, kteří si (snad) mysleli, že hrůzou vyjeknu, spadnu a nezvednu se. Omlouvám se všem ptákům, kteří se už už chystali k odletu. Omlouvám se mé příšeře, která se těšila, až si ze mě zase kousek uždibne. Snad mě nyní, po tom všem

omlouvání, nelitujete. Snad. Možná. Kéž by. Omlouvám se; prosím; děkuji. Princeznina první a poslední slova. Tři slova, která v mé věži pronáším dennodenně. Hrdinství je, nahradit je jinými. Alespoň dle mého názoru. Ptáci jsou hrdiny. Alespoň dle mého názoru. Nebojí se totiž svobody.

Den 331. Zatouženě dívat se z okna. Zatouženě vyhlížet mraky, ptáky, bouře, sníh. Zatouženě mlčet, dokud mi nedojdou všechna slova.

Den 340. Dnes nastal den Pak. Ale já všechny A pak ještě o kousek odložím. Dochází mi mé věty, vzdechy, mrkání víček. Strádám. Vycítila to má příšera. Ale místo aby byla nadšená, z toho všeho...Dívá se do prázdna... Co to s tebou tebou je? Co to se mnou je? I mrkání víček mě jistě brzy omrzí. Pffff... Nebát se svobody. Ale jak?! Když mi žádná nebyla přidělena...Má příšero. Ty máš alespoň svobodná křídla, oči... Ale já nemám ani ty zatracené křídla. Ne. Ano. Ne! Ale jak? A kdy? Až nadejdou všechna pak.

Den 403. Má milá příšero, přestaň být tak nevrlá. To tu smím být jen já. Tebe se mám bát. Tak přestaň cenit tesáky. Protože až je uvidím, dojde mi, že jsi jen malý rozrušený had. Ano, vidím tvé pronikavé oči. A taky vidím, jak jsou smutné. Co říkáš příšero? Nepřišel náhodou tvůj déšť? Protože u mě právě vychází slunce. Bude duha. Věř mi příšero.

Den 412. Nervózně klepu nohama o dřevěný parket. Sedím u okna. Jako obvykle. Ale dnes to má jiný důvod. Příšera se mi vzdaluje. Před její děsu plné oči se míhají stíny obav. Z koho, z čeho? Co viděla tam venku? Či snad uvnitř? To nevím. A snad to ani nechci vědět. Už několik dní mám sbaleno. A čekám. Na příležitost. K odletu? Nemyslím si. Spíš si konečně protáhnout perutě. Ach, má věž, můj domov. Pro vězně je vězení také skrýš. Pro slavíka je klec jen oknem. Však ony se ty dvířka přece jen otevrou. A když ne, oslň ty venku, slavíku, hezky zevnitř. Otevři zobáček a zpívej. Prostě zpívej. Věř mi slavíku. Věřte mi, stvoření, které neznám. Věř mi, princí, jenž jsi nepřišel. Já klíč vrazit do zámku umím.

Den A pak Vzbudila jsem se. Cítím to. Nadešel den Pak. Budiž. Budu lhostejná. Pokud si to vyšší moc přeje.. Příšera poklidně podřimovala stočená v klubíčku. Dnes nevydala ani hlásku. Dobré znamení? Možná? Nevím. Oblékla jsem si dlouhé bílé šaty. Když už, tak už. Vyklonila jsem se z okna.,, Příšero! Vzbud' se! Omlouvám se. Tedy omlouvám se, děkuji, prosím. Pojď, má zmije. Právě jsi mi odhalila své tesáky. A přes tvá očka ti právě přeletěl stín. Neboj se! Sic tě kamenné zdi ode mě neochrání. Ale neboj se!" Příšera otevřela své oči. Stoupla jsem si na okno. Div jsem se nerozesmála; ten pohled, na zmiji s rudýma očima a na Malého prince -či princeznu, chcete-li- vyklánějíc se z okna. Směji se. Pořádně a z plných plic. Konečně. Už mě totiž nebavilo čekat. Nestvůra se začínala plazit mým směrem. Mlčky. S očima upřenýma na mě. Možná mě přece jenom postihne osud malého prince. Napřímím se. Smích utichne. Ze všech sil, co ve mně ještě někdo zanechal. Co ve mně zanechala příšera, princ, který nepřišel (a nejspíš se ani neobtěžoval přijít! Všichni! Naprosto klidná si to uvědomím. Já se nebudu omlouvat. Ani za to, co se chystám udělat. Můj osud bude zpečetěn. Usměji se. Teď. „Nebojím se tě." Ale rozhodně to nebude osud Malého prince. Dnes ne. Ozve se mohutný řev. Do vzduchu se vmísil prach. Příšera. Má příšera je pryč. A já se neomluví. Ne teď, ne dnes, ne v tomhle světě. Teď to už nevydržím. Ne. Rozesměji se na celé kolo. Smíchy brečím. Smíchy padám. Dolů. Bude to dlouhý pád. Ale neskončí zmijí. Jak skončí? Možná sítí, možná korunou. Nevím. Ale nebyla by to nádherná smrt, naučit se létat?

Epilog Sedím schovaná v objetí větví. Potichu. Jen tak. Už 106 dní. Už 106 dní od osvobození z věže. Potichu sedím ve větvích. Čekám na prince. Však já mu to všechno vysvětlím. Usměji se. Už 106 dní. Děkuji.

Tuto povídku jsem psala po večerech v říjnu.

Moc děkuji za možnost.

Při psaní jsem plnými doušky pila bylinkový čaj a poslouchala klavírní hudbu. Při psaní poslední kapitoly a mého oblíbeného závěru mi v uších doznívali poslední tóny Clair de lune.

Luisa Gala, nar. 20. 8. 2009